

DZIENNIK USTAW POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 23 stycznia 1953 r.

Nr 6

TREŚĆ:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIA:

13 — Ministra Finansów z dnia 25 listopada 1952 r. w sprawie ulg w spłacie zobowiązań podatkowych rzemieślników	49
14 — Ministra Finansów z dnia 30 grudnia 1952 r. w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od drobnych rzemieślników	50
15 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 grudnia 1952 r. w sprawie przekazania Sądowi Powiatowemu w Giżycu spraw karnych, dotyczących nieletnich, należących do właściwości Sądu Powiatowego w Bartoszycach	56

13

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 listopada 1952 r.

w sprawie ulg w spłacie zobowiązań podatkowych rzemieślników.

Na podstawie art. 26 ust. 2 i art. 35 ust. 4 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452) oraz art. 10 ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o obowiązku społecznego oszczędzania (Dz. U. Nr 10, poz. 74, Nr 36, poz. 256 i Nr 52, poz. 415, z r. 1949 Nr 7, poz. 42 i Nr 21, poz. 136, z 1951 r. Nr 33, poz. 258 i z 1952 r. Nr 12, poz. 72 oraz Nr 32, poz. 216) zarządza się, co następuje:

§ 1. Prezydya powiatowych rad narodowych oraz dzielnicowych rad narodowych w m. st. Warszawie i m. Łodzi są uprawnione do odraczania i rozkładania na raty na okres czasu do 2 lat należności z tytułu podatków obrotowego i dochodowego oraz wkładów na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy, przypadających od rzemieślników, którzy opłacają podatki obrotowy i dochodowy w formie ryczałtu i posiadają zobowiązania w tych należnościach, ustalone na zasadach ogólnych.

§ 2. 1. Prezydya rad narodowych, określonych w § 1, są uprawnione do udzielania rzemieślnikom, którzy po likwidacji swych warsztatów rzemieślniczych przeszli do pracy w jednostkach gospodarki społecznej, następujących ulg w spłacie zobowiązań podatkowych z tytułu podatków obrotowego i dochodowego oraz wkładów na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy:

- 1) rozkładania na raty na okres do dwóch lat nie umorzonych w myśl pkt 2 należności bez dodatku za zwłokę; raty miesięczne będą wynosić 10% zaliczkowego

wynagrodzenia członka spółdzielni lub uposażenia pracownika, jeżeli wysokość tego wynagrodzenia lub uposażenia nie przekracza 750 zł miesięcznie, albo 20%, jeżeli przekracza tę kwotę;

- 2) umarzania dodatku za zwłokę, przypadającego od kwoty spłacanej w ratach, oraz umarzania — bez względu na sumę, z zastrzeżeniem przepisów § 4 — reszty zobowiązań, przewyższających kwotę rozłożoną na raty pod warunkiem, że: a) raty będą dotrzymane, b) dłużnik w okresie ich spłacania nie przestanie być członkiem spółdzielni lub pracownikiem jednostki gospodarki społecznej, c) nie ujawnią się okoliczności wskazujące na to, że dłużnik wprowadził prezydium rady narodowej w błąd co do stanu faktycznego, który był podstawą umorzenia zaległości.

2. W razie niedotrzymania któregośkolwiek z warunków, określonych w ust. 1 pkt 2, nastąpi ponowny przypis umorzonej zaległości. Nie uważa się, że dłużnik nie dotrzymał rat, jeżeli przerwa w ich spłacaniu nastąpiła wskutek zmiany miejsca pracy dłużnika w jednostkach gospodarki społecznej. W tym przypadku przedłuża się odpowiednio dwuletni czasokres spłaty rat.

§ 3. 1. Jeżeli rzemieślnik, który zlikwidował swój warsztat rzemieślniczy i przeszedł do pracy w spółdzielni, oddał tej spółdzielni urządzenie warsztatu do użytkowania, sumę do umorzenia (§ 2 ust. 1 pkt 2) ustala się po odjęciu od ogólnej kwoty zobowiązań podatkowych su-

my podlegającej spłacie ratalnej i sumy oszacowania urządzenia. Urządzenie to szacuje się według zasad ustalonych w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 16 sierpnia 1951 r. w sprawie sprzedaży maszyn i urządzeń produkcyjnych, zajętych w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym (Monitor Polski Nr A-76, poz. 1055).

2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio do rzemieślników, którzy po przejściu do pracy w spółdzielni

nie oddali jej posiadanego urządzenia warsztatu ani na własność, ani do użytkowania.

§ 4. Rozporządzenie nie dotyczy rzemieślników, u których stwierdzono nierzetelne prowadzenie ksiąg.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole

14

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 grudnia 1952 r.

w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od drobnych rzemieślników.

Na podstawie art. 11 i art. 12 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452) oraz art. 102 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 56, poz. 506) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podatki obrotowy i dochodowy pobiera się w roku podatkowym 1953 w formie ryczałtu od osób wykonujących rzemiosło z wyjątkiem cukiernictwa, dziewiarstwa, młynarstwa, piekarstwa, rzeźnictwa i wędliniarstwa (również z mięsa końskiego), tkactwa i złotnictwa, jeżeli osoby te:

- 1) nie utrzymują poza obrębem zakładu rzemieślniczego odrębnych stałych miejsc sprzedaży,
- 2) wykonują świadczenia rzeczy lub usług bezpośrednio na rzecz konsumentów lub spółdzielni pomocniczych,
- 3) zatrudniają w zakładzie rzemieślniczym nie więcej niż jednego członka rodziny lub jednego pracownika najemnego, a jeżeli chodzi o osoby wykonujące rzemiosło wymienione w § 6 na terenie miejscowości o liczbie mieszkańców do 5.000 — nie więcej niż jednego członka rodziny i jednego pracownika najemnego,
- 4) w myśl obowiązujących przepisów nie są obowiązane do prowadzenia ksiąg handlowych,
- 5) nie posiadają poza zakładem rzemieślniczym innych źródeł przychodów; zastrzeżenie to dotyczy również członków ich rodziny, których dochody z mocy przepisów o podatku dochodowym podlegają łącznemu opodatkowaniu z dochodem tych osób; nie wyłącza jednak pobierania podatku w formie ryczałtu:
 - a) posiadanie przez podatnika lub wymienionych w ust. 5 członków jego rodziny nieruchomości budynkowej, mającej nie więcej niż 5 izb,
 - b) osiąganie przez podatnika lub wymienionych w ust. 5 członków jego rodziny przychodów podlegających obowiązkowi podatkowemu w podatku od wynagrodzeń,
 - c) osiąganie przez podatnika lub wymienionych w ust. 5 członków jego rodziny dochodów z posiadanego gospodarstwa rolnego prowadzonego we własnym zarządzie i na własny rachunek bądź z wydzierżawienia lub dzierżawy gospodarstwa rolnego, o ile podstawa opodatkowania podatkiem gruntowym na rok podatkowy 1952 została ustalona dla gospodarstwa rolnego w wysokości nie przekraczającej 17.200 zł,

d) posiadanie przez małżonka we własnym imieniu oddzielnego zakładu rzemieślniczego.

2. Za rzemiosło w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się wykonywanie sposobem niefabrycznym przemysłów objętych listą zawartą w rozporządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1949 r. w sprawie zmiany listy rzemiosł (Dz. U. z 1950 r. Nr 1, poz. 2) oraz — przepisem art. 142 i ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. Nr 53, poz. 468 z późniejszymi zmianami).

3. Sprzedaż własnych wytworów przez osoby wymienione w ust. 1 na targach i jarmarkach bez utrzymywania w tym celu stałych miejsc sprzedaży nie wyłącza pobierania podatku w formie ryczałtu.

4. Za konsumenta (ust. 1 pkt 2) uważa się osobę korzystającą ze świadczeń rzeczy lub usług rzemieślnika dla własnego użytku, a nie dla celów dalszej produkcji lub odprzedaży, za spółdzielnię zaś pomocniczą — spółdzielnię korzystającą ze świadczeń lub usług rzemieślniczych swych członków w ramach statutu. Opodatkowaniu w formie ryczałtu podlegają tylko te świadczenia spełniane na rzecz spółdzielni pomocniczych, które nie są zwolnione od podatku obrotowego; równocześnie wykonywanie świadczeń podlegających opodatkowaniu podatkiem obrotowym i od tego podatku zwolnionych nie ma wpływu na wysokość stawki ryczałtowanego podatku.

5. Za członków rodziny w rozumieniu ust. 1 pkt 3 i pkt 5 uważa się małżonka oraz małoletnie dzieci własne, przysposobione i pasierbów oraz dzieci ofiar wojny przyjęte na wychowanie.

6. Uczniów, w ilości do dwóch, zatrudnionych na podstawie pisemnej umowy o naukę, zarejestrowanej w izbie rzemieślniczej, nie uważa się za pracowników od daty zawarcia umowy.

7. W przypadku wydzierżawienia gospodarstwa rolnego (ust. 1 pkt 5 lit. c) bierze się pod uwagę wysokość ustalonej podstawy opodatkowania w podatku gruntowym, a nie kwotę otrzymanego czynszu dzierżawnego.

8. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania w przypadku, gdy zakład rzemieślniczy stanowi własność dwóch lub więcej osób, nie będących członkami rodziny w rozumieniu ust. 5, chociażby ogólna ilość osób, zatrudnionych w zakładzie łącznie ze współwłaścicielami zakładu, nie przekraczała liczby dwóch bądź trzech osób, o których mowa w ust. 1 pkt 3.